

står bag denne dagsorden, var det, jeg valgte at spørge hende, om det virkelig er meningen, at vi nu skal have nedsat den kriminelle lavalder, idet jeg refererede til sidste pind i den dagsorden, fru Birthe Rønn Hornbech har været med til at foreslå.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Enhver kan jo lægge i den dagsorden, hvad man vil. Venstre har gentagne gange sagt: Vi står fast på, at den kriminelle lavalder skal være 15 år. Men det ligger jo i hele dagsordenen og det, jeg har sagt i dag, at de unge skal stoppes i deres kriminalitet, og også når det drejer sig om sociale foranstaltninger for unge under 15 år, er der manglet på konsekvens.

Helge Adam Møller (KF):

Hvem har skylden for, at mange unge bliver kriminelle? Hvem har skylden for den megen vold, det stigende antal unge biltyve?

Ja, ansvaret har den unge selvfølgelig først og fremmest selv, men vi er ganske mange, der har et medansvar. Forældre og skole kan nævnes, men også vi i Folketinget har vores del af ansvaret, idet vi som lovgivere har været med til at udforme et system, der på nogle områder er med til at skabe kriminelle. Det har vi selvfølgelig ikke gjort af ond vilje, men af misforstået angst for konsekvens.

Jeg står ikke alene med den opfattelse. Lad mig i flæng nævne et par udtalelser fra pressen om unge og kriminalitet:

»En væsentlig årsag til, at vi har så mange unge kriminelle, som overfalder, stikker med knive osv., er, at de aldrig har oplevet konsekvenser i deres liv.«

Det er ordene fra lederen af en af de institutioner, som i øjeblikket huser de mange kriminelle børn. En politiassistent fra den kriminalpræventive afdeling på Station 1 i København siger:

»Problemet er, at de unge højst får en betinget dom, når de er under 18 år. Det skræmmer dem ikke. Derfor er de ved at dø af grin, når vi opsøger dem på Strøget en fredag nat.«

Derfor mener Det Konservative Folkeparti, at der skal indføres langt større konsekvens i forhold til unge. Når en ung har begået en kriminel handling, skal samfundet klart vise sin afstandtagen. Vi ønsker en mærkbar og en hurtig reaktion over for unge lovovertrædere både under og over den kriminelle lavalder. Sådan er det jo

desværre ikke i dag, og derfor får mange unge en opfattelse af, at det ikke er særlig alvorligt at begå kriminalitet. Vi gør den unge en bjørnetjeneste; vi svigter ham.

Hvad med forebyggelse? Ja, den bedste ledetråd er jo et godt eksempel, og derfor er det bedste forebyggende arbejde, at forældre, lærere, frivillige ledere og andre går foran med et godt eksempel og en god opdragelse. Her kan skolerne medvirke eksempelvis igennem foredrag med politi, møder med tidligere kriminelle eller ekskursioner til en domstol, et lokalt arresthus eller et fængsel.

SSP-samarbejdet mellem skole, socialforvaltning og politi er også godt og skal udbygges.

Forældrene – ja, forældrene skal inddrages. Når en ung 12–16-årig har begået kriminalitet, skal forældrene efter vores mening informeres og involveres øjeblikkeligt. Første gang Rasmus eller Helge Adam træder ved siden af loven, uanset om det blot drejer sig om at liste en plade chokolade uden om kassedamen nede i supermarkedet, så bør det følges op af et besøg i hjemmet, f.eks. ved at en politimand og en ungdomsmedarbejder fra kommunen straks efter den unges kriminalitet henvender sig hos familien i hjemmet. Formålet er at sikre, at forældrene er opmærksomme på, at deres barn er på vej ud ad et sidespor, og forældrene skal have ansvar for selv at komme med forslag til, hvordan deres børn kommer på rette spor igen.

Men forældrenes indsats er desværre ikke altid nok. De sociale myndigheder skal have mulighed for at gribe ind over for problemfamilier med kriminelle børn langt tidligere end i dag. Børn, som lever i en familie uden støtte – og det er der mange børn, der gør – vil jo aldrig kunne komme ud af kriminaliteten uden hjælp, og derfor skal sådanne børn og unge kunne hjælpes uden for hjemmet hurtigere og mere konsekvent, end det sker i dag.

Det gælder altså om at få opbygget et positivt og stærkt netværk omkring de unge. De unge skal føle og mærke, at der er nogen, der interesserer sig for dem – mærke, at det gør en forskel, hvilke handlinger de foretager sig. Har den unge ikke et sådant naturligt netværk i sin familie, skal der skabes et. Her er tanken om en særlig voksen støtteperson helt rigtig.

Men det er ikke altid nok. Nogle unge har både i dag og desværre også i fremtiden behov for at blive indsat i en særlig sikret ungdomsinstitution; det gælder både unge over og desværre også indimellem unge under 15 år – en insti-